

[Valdemar Thomsen.]

igen kommer et Forbud mod at benytte visse Kategorier af Biler, kan i alt Fald, som ogsaa fremhævet af det ærede Medlem Hr. Sønderup, ikke fremme Lysten til at betale Bilskat et Aar frem i Tiden.

Vil det for øvrigt ikke være formaalstjenligt — jeg vil gerne have Lov at rejse Tanken, jeg ved ikke, om det er den højtærede Trafikminister eller den højtærede Finansminister, der tager sig af disse Forhold —, vil det ikke være formaalstjenligt at overveje, om den Forskel, der er i Afgiften paa lettere og tunge Vogne, lader sig opretholde i samme Udstrækning som hidtil? Meningen med Afgifterne er formentlig, at de i nogen Grad skal staa i Forhold til det Slid paa Vejene, som de forskellige Vognstørrelser forarsager, men naar, som Tilfældet har været, næsten alle Personvogne skal sættes i Garage for en vis Tid, saa er det jo ikke umiddelbart indlysende, at Afgiften af den ene Kategori bør være flere Gange saa høj som af den anden. Naar dertil kommer, at den tunge Vogn med den nu tilmaalte Benzinmængde ikke kan køre mere end halvt saa langt eller maaske kun en Trediedel saa langt som de lettere, og at Vejsliddet derfor omtrent bliver ens, saa kommer man ikke uden om, at de tunge Vogne under de nuværende Omstændigheder rammes alt for urimelig haardt. Jeg ved ikke, om de paagældende Ministre har tænkt over disse Forhold. Hvis ikke, vil jeg meget henstille, at man gør det og eventuelt senere fremsætter et Ændringsforslag til den egentlige Afgiftslov, der er fra April 1931.

Fra Motororganisationerne er der, som der allerede er gjort opmærksom paa, fremsat Ønske om, at der skabes Lovhjemmel for Tilbagebetaling af erlagt Motorafgift for saadanne Perioder, i hvilke Motorkøretøjer som Følge af Restriktioner afskæres fra Benyttelse. Jeg skal henstille, at ogsaa dette Ønske imødekommes.

Endelig tror jeg, at det er nødvendigt, at Afgiftsloven ændres derhen, at Erlægelse af Afgiften for Personvogne kan ske kvartalsvis. I Tiden indtil Juli 1929 var det saaledes, at de motorkørende selv kunde afgøre, om de vilde betale for mere end et Kvartal ad Gangen. Af Hensyn til det motorkørende Publikum og for om muligt at holde det hele gaende eller kørende, hvad man nu vil, bør Afgiftsloven i alt Fald ændres paa dette Punkt.

Hvis den højtærede Finansminister, hvis Regeringen i det hele vil stille sig imødekommende over for de af mig nævnte Ønsker, skal min Gruppe, skønt vi nærer

store Betæneligheder, ikke modsætte os det foreliggende Lovforslag.

Korsgaard: Da det Lovforslag, som er Forudsætningen for det forelagte Lovforslag, var til Behandling, gik det konservative Parti stærkt ind for, at man skulde prøve, om ikke 10 Øres Forhøjelsen i sig selv vilde overflødiggøre Rationeringen. Det konservative Folkepartis Ønske blev som bekendt ikke opfyldt, og for saa vidt har man jo ikke noget sikkert Bevis for, om man vilde have naaet det, vi havde ventet kunde naas ved Forhøjelsen alene. Men jeg maa dog antage, at Begivenhederne har vist, at man sandsynligvis ikke vilde have naaet det.

Dermed er i det væsentligste det konservative Partis Modstand mod det oprindelige Forslag bortfaldet, idet vi er klar over, at vi kun har Raad til at købe begrænsede Mængder af den Vare, her er Tale om. Man kan heller ikke saa godt lave om paa Tingene ustandseligt, og et vist Borgerindskud skal man ogsaa gerne vise. Hermed være ikke sagt, at jeg kan finde det forstandigt, at Ministre eller andre Stormænd bliver fornærmede, naar man kritiserer dem, og jeg finder det fuldkommen vanvittigt i Øjeblikket at tale om Valg og den Slags Ting. Men det er jo ogsaa kun en Ubetrydelighed som „Politicus“, der har skrevet saadan noget, en fuldkommen latterlig Historie, som jeg egentlig ikke begriber at noget Blad vil have med at gøre. Men, som sagt, man skal ikke ligefrem tilstræbe at kritisere, og det maa være i alles Interesse under de givne Forhold at medvirke til en vis jævn Udvikling af Tingene.

Med disse Betragtninger som Baggrund kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale ærede Medlemmer at stemme for det foreliggende Lovforslag.

Aksel Larsen: Vi vil ikke medvirke til Fremme af dette Lovforslag. Vi er i Almindelighed mod indirekte Skatter, der fordryrer Befolkningens Forbrug, og vi er derfor ogsaa Modstandere af denne indirekte Skatteforhøjelse — for det er jo det, det drejer sig om. Maaske kunde der have været Tale om det, hvis man var gaaet den naturlige Vej kun at lade Skatteforhøjelsen gælde for Luksusforbruget og f. Eks. lade Erhvervskørsel være undtaget. Den Tanke har man ikke været inde paa, og der er formodentlig ikke nogen Vej frem med den højtærede Finansminister i den Retning.

Saa er der et andet Forhold. Det er